

De wurggreep van de wachtlijsten

“Als men kiest om mensen te helpen, kan men perfect becijferen hoeveel dat kost. Dat is een politieke keuze.”

De Standaard publiceerde in haar weekendeditie twee lange artikels over de lange wachtlijsten binnen welzijn. De titel van één van de artikels is niet toevallig: *‘Leven met een handicap in Vlaanderen: wachten op Godot’*.

Alhoewel voor prioriteitengroep 1 een inhaalbeweging werd gemaakt, wachten nog heel wat anderen op hulp. Vaak al vele jaren. De cijfers in het artikel geven aan waar het schoentje wringt:

Tweeduizend mensen met een beperking staan na jarenlang wachten niet langer in de kou. Ze krijgen meer geld dan voorzien, sneller dan verwacht. Voor de 15.624 wachtenden na hen is er geen perspectief.

Hendrik Delaruelle, benadrukt in zijn gesprek met de journalist nogmaals dat ook die groep dringend geholpen moet worden:

‘We moeten niet de fout maken om te denken dat het voor die mensen nog wel ça va is. In prioriteitengroep 1 zitten mensen die eergisteren al geholpen hadden moeten worden, in prioriteitengroep 2 mensen die hier en nu een oplossing vragen.’

De impact van die lange wachtlijsten op zorgvragers is dan ook bijzonder zwaar. Ze hebben geen perspectief en die situatie drijft sommigen tot wanhoop. Onder meer het verhaal van Merel*, een bewoonster van Heuvelheem, een voorziening voor personen met een handicap, grijpt naar de keel.

Op haar negentiende roept Merel de familie samen. ‘Mama, papa, zus’, zegt ze. ‘Ik wil dood. Help mij.’ Er volgt een vijftal gesprekken bij Vonkel, het Centrum LevensEindeVragen Gent, maar Merel haakt af. De euthanasieprocedure duurt haar te lang. Tussen leven en dood kent Merel geen grijstinten. Evenmin tussen ongeluk en geluk. Telkens als ze ergens het geluk meent te zullen vinden, reikt ze er met heel haar hart en hoofd naar, om dan als Icarus neer te storten.

Binnen Heuvelheem wordt Merel gelukkig goed opgevangen, getuigen haar ouders Koen en Hilde.

Het is de eerste keer dat iemand tegen ons zegt: “We laten Merel niet vallen”.

Voormalig minister van Welzijn Wouter Beke pakte met het Zorginvesteringsplan de wachtlijsten in prioriteitengroep 1 dus aan. Door een budget van 270 miljoen euro niet over de hele regeerperiode uit te smeren, maar in één keer in te zetten voor mensen met de zwaarste ondersteuningsnood, is de wachtlijst daar teruggebracht van 1.802 naar 328 mensen. Maar in prioriteitengroepen 2 en 3 blijven respectievelijk 5.034 en 10.590 mensen achter. Hun handicap is erkend door het VAPH, er is hen veelal jaren geleden al een budget toegekend, maar op de reële aanwending ervan is het wachten. De beslissing om daar al dan niet iets aan te doen is een politieke keuze, zegt Hendrik Delaruelle:

□

Iedereen binnen welzijn heeft dan ook nood aan een oplossing:

‘De sector snakt naar een langetermijnperspectief’, zegt Hendrik Delaruelle. ‘Dat geldt ook voor de minderjarigen en de rechtstreeks toegankelijke zorg.’

Het artikel in De Standaard kan je [hier](#) lezen, het artikel in de De Standaard Weekblad [hier](#). Beide artikels zijn betalend.

* Naam en adres bekend bij de redactie van De Standaard.

Wie vragen heeft over zelfdoding kan terecht bij de Zelfmoordlijn op het gratis nummer 1813 of via www.zelfmoord1813.be.

Bron: <https://www.vlaamswelzijnsverbond.be/nieuws/de-wurggreep-van-de-wachtlijsten>